

PĂZIȚI PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU

„Dumnezeu ... care ... ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestrăicătoare și nepătată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în timpul de la urmă — 1Petru 1:3-5.

Cât de dulci și liniștitoare sunt constatările repetate de credincioșia Învățătorului față de oile Sale! Ce interes adânc se descopere pentru fiecare în parte în cuvintele: „Și voia Celui care M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de la urmă”. (Ioan 6:39) Prin aceste cuvinte nu recunoaștem numai marea Sa iubire personală față de noi, ci mai vedem și sentimentul Său plin de răspundere față de Dumnezeu cu privire la păstrarea tuturor aceluia care sunt încredințați sub scutul Său. Ca Păstorul nostru, El și-a luat răspunderea pentru noi prin aceea, că pe fiecare oară în parte o socotește scumpă înaintea Tatălui, și prin toate schimbările de viață El niciodată nu poate fi necredincios față de însărcinarea Sa. Cât de mult ne liniștește aceasta pe noi, când știm că stăm sub îngrijirea Sa binecuvântată! Și această iubire și-a luat răspunderea de a ne păzi; deoarece e voia lui Dumnezeu ca El să facă aceasta. Și iar, să ne amintim de iubirea Sa personală față de noi și cât de neîndoelnic mărturisește: „Cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”. „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa V-am iubit și Eu pe voi”. — Ioan 14:21; 15:9.

Nu sunt aceste două îndemnuri puternice în inima Domnului care lucrează în favoarea noastră? Nu ne dau acestea mângâierea puternică în fiecare zi înnorată și întunecată, cât și asigurarea că El niciodată nu ne va neglija și nici nu ne va părăsi? Adică, în primul rând, El este gata la cea mai măreață supunere față de voința Tatălui și, a doua, El iubește mai presus de toate pe aceia, pe care Tatăl i-a încredințat Lui. Într-adevăr ce ne-ar putea spune mai mult decât ceea ce a spus aceluia, când a zis, că ei au să fie păziți de puterea lui Dumnezeu!

Dar pentru a fi împărțășiți de această putere păzitoare a lui Dumnezeu, de care vorbește Petru în textul nostru, noi totdeauna trebuie să respectăm și să prețuim mai întâi anumite condiții. Această pază este privilegiul numai pentru aceia, care sunt însemnați „prin sfințirea spiritului spre supunere, și stropire cu sângele lui Isus Cristos”. Această restrângere este așezată odată pentru totdeauna în preștiința lui Dumnezeu, și singura ușă care conduce la aceasta este poarta strâmtă a sfințirii, a despărțirii de tot ce nu este în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cineva a intrat prin această poartă și „speranța vie” este cauzată „prin puterea lui Dumnezeu, bazată pe credință”, cu scopul orânduit mai dinainte de iubirea divină, adică sfințirea, să se ducă la îndeplinire, atunci el își însușește tot mai mult prin credință „moștenirea nestrăicătoare și nepătată și care nu se poate veșteji”. Fiindcă iubirea lui Isus, care ne face să fim păstrați pentru Tatăl și Domnul nostru, se unește în sentimentele noastre cu iubirea care noi înșine o simțim tot mai mult față de Tatăl și față de Fiul, cât de zelose și energice vor fi atunci străduințele noastre în a ne însuși toate făgăduințele făcute nouă! Și atunci va începe — fructul binecuvântat! — O dorință crescândă după separare cât și o siguranță crescândă de a fi păziți sub scutul celui Preaînalt.

Dumnezeu ne poate încerca în cuptorul de foc

După ce ne-a adus aminte privilegiul de a fi chemați la o astfel de moștenire, Petru se grăbește a ne face atenți asupra încercărilor de credință ce ne stau înaintea. Noi trebuie să așteptăm felurite încercări; da, vor fi timpuri de a ne plânge din cauza greutăților și încercărilor pe care trebuie să le suportăm. Petru ne face atenți mai dinainte, că aceste încercări, la anumite timpuri, au să fie foarte grele, chiar neobișnuit de grele; deoarece ar exista un pericol în cugetul, că nu ar fi intenția divină ca noi să fim instruiți prin astfel de experiențe. Adică noi am putea gândi, că acestea sunt străine și nu sunt în armonie cu asigurarea că noi vom fi păziți de iubirea și îngrijirea lui Dumnezeu. Într-adevăr, astăzi nu putem trece pe lângă dovezile fără de număr ale credincioșiei lui Dumnezeu, numai când din cauza necredinței și împietririi de inimă, intenționat închidem ochii față de experiențele trecutului și bunătatea și îndurarea care ne-au urmat în tot timpul vieții noastre, intenționat le trecem cu vederea. Nu suntem noi favorizați în mod deosebit prin aceea că am ajuns atât de departe pe fluviul vieții, încât noi putem reprivi activitatea lui Dumnezeu din toate vârstele? Asemănați privilegiile noastre cu ale lui Avraam, când el a fost chemat la o viață deosebită numai în baza credinței! Ce cunoștințe de fapte eroice au putut să-l întărească pe el? Cât de puține exemple sau pilde de credință au fost înainte de Daniel și tinerii credincioși, când li s-a pretins, ca moartea în cuptorul de foc și în groapa leilor, să nu o privească ca o contradicție a credinței ce o au în iubirea și credincioșia lui Dumnezeu! În fața unui așa mare nor de martori, ce

ne înconjoară, am putea noi oare altfel lucra; nu ar trebui să-l rugăm pe bunul Dumnezeu plini de ardoare, ca să ne ajute a dovedi credința și credincioșia noastră față de El? Nu e ceva neobișnuit ca credincioșii din timpul prezent să fie mai slabi în Domnul și în puterea tăriei lui, când martorii care au triumfat atât de glorios într-o vârstă, când descoperirile lui Dumnezeu au fost cu mult mai puține și a căror răsplată va fi neasemănat mai mică decât moștenirea chiar și a celui mai mic din Împărăția cerească.

Dacă ne uităm înapoi la caracterele nobile ale trecutului, a căror istorie ne dă cele mai sigure dovezi, că Dumnezeu pe ai Săi îi păzește în toate împrejurările, atunci vom câștiga unele „instrucțiuni foarte folositoare în dreptate” și o mare întărire de credință. Când examinăm în aceste pilde de credincioșie cum se comportă încercările zilei de azi față de ocaziile zilei de ieri, atunci înțelegem unele lucruri care altfel nu le-am putea înțelege. Căci, în tot cazul, purtarea noastră față de încercările ceasului prezent, orânduite de Dumnezeu, va fi hotărâtoare pentru purtarea noastră în încercările zilei de mâine, deși „încercările zilei de mâine” pot să-și aibă locul numai după mai mulți ani. Legătura dintre încercările prezente și cele viitoare nu este observată cu destulă atenție. La anumite timpuri, roata sorții poate să se învârtă (foarte încet); dar ea se va tot învârti până când cugetele inimei și aplecările caracterului se vor manifesta prin purtările vieții. Iar acesta este totdeauna cazul natural, fiindcă legea cauzei și a efectului este așezată de Dumnezeu.

Pregătiri pentru încercări viitoare

Mai înainte se poate am cântat: „Îndrăznește a fi un Daniel”. Dar ne-am pus noi oare întrebarea, cum s-a întâmplat, că Daniel singur a putut sta? Nu numai Daniel ci și cei trei devotați tovarăși ai săi au fost credincioși în încercările înfocate, de aceea ei sunt pilde excelente pentru noi. Taina bravurii și a credincioșiei lor, fără îndoială, stă în legătură cu ținuta lor hotărâtoare într-o încercare mai dinainte. Noi ne amintim că Nebucadnețar după ce a început robia lui Israel, a pus pe acești patru tineri prizonieri sub o supraveghere deosebită, ca să fie pregătiți pentru locuri de răspundere în împărăția sa. „Împăratul le-a rânduit pentru fiecare zi o parte din alimentele alese de la masa lui și din vinul pe care îl bea el, ca să-i hrănească timp de trei ani, după care urmau să stea înaintea împăratului.... Daniel s-a hotărât în inima lui să nu se întineze cu alimentele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor să nu-l silească să se întineze.” (Daniel 1:5,8) Deși în textul citat se amintește numai Daniel singur; totuși povestirea arată clar, că și tovarășii săi s-au unit cu această hotărâre, ca să nu se întineze. După cum se vede, datoriile acestor oameni; deși prizonieri, nu le-au permis să se retragă de la supunerea față de legea lui Dumnezeu, și astfel ei nu au cugetat, că situația vieții lor schimbată ar forma o destulă îndreptățire, pentru a se supune la toate ce regele ar aștepta de la ei. Ei au fost mai mult de părerea, că tocmai aceste condiții opresc de a se întina cu obiceiurile străine de legea lor și le poruncesc să se deosebească.

Dacă medităm la obiceiul din timpul acela, și cât de repede și-a atras pedeapsa acela care s-a opus plăcerii și voinței regelui, atunci vom recunoaște că acesta nu a fost un lucru mic, ca ei să se hotărască la o astfel de purtare. Însă dorința lor cea mai mare a fost ca să rămână liberi de orice necurățenie, iar aprobarea lui Dumnezeu a fost mai scumpă pentru ei decât viața. Și cum a fost răsplătită această ținută? „Dumnezeu a dat acestor patru tineri cunoștință și pricepere în tot felul de scrieri și în înțelepciune; și Daniel avea pricepere în toate viziunile și în toate visele.” (v 17) Astfel este purtarea lui Dumnezeu în tot timpul cu aceia care îi onorează. „Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” „Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă”. (2 Corinteni 6:17-18; Psalm 25:12). În timpul de strâmtorare, a încercărilor din urmă, El va ascunde pe unii ca aceștia în cortul Său: „Căci El mă va ocroti în coliba Sa în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Său și mă va înălța pe stâncă”. (Psalm 27:5) Ei vor fi păziți în siguranță prin puterea lui Dumnezeu, pentru a fi descoperiți în timpul din urmă. După cum s-a întâmplat cu Daniel, tot așa se va întâmpla cu sfinții din zilele de pe urmă. Caracterul, dezvoltat în timpul școlii, are totuși ceva de a face cu purtarea noastră, când mai târziu ne vom vedea în fața hotărârilor; care cuprind în sine viață și moarte.

Dumnezeu este în stare a-i păzi de cădere

În textul de la început, Petru ne spune că noi vom fi păziți prin puterea lui Dumnezeu, și aceasta este un lucru foarte important asupra căruia trebuie să medităm. O, cum unii, în timpurile de liniște, s-au lăudat când au îmbrăcat echipamentul, numai ca în viitor să arate un exemplu dureros, de nestatornicie, de înșelare în încrederea de sine și de nereușite! Aceasta ne arată, că numai aceia care „sunt tari în Domnul” au nădejde de a scăpa de vicleniile adversarului. Oricât ar fi de însemnate puterile noastre spirituale; oricât de excelente ar fi activitățile noastre în serviciul adevărului prin cuvânt și pană — totuși noi suntem cu totul nepotrivii pentru

serviciul lui Dumnezeu, dacă nu vine asupra noastră puterea Spiritului Sfânt, pentru a sfinți viața noastră, și a ne păzi de lațurile puse pentru picioarele noastre! Măsura puterii spirituale — puterea lui Dumnezeu în viața noastră — va sta totdeauna în măsura acurată cu curățirea noastră de toată mânjitura trupului și a spiritului, și aceasta trebuie să cuprindă în sine o adevărată cunoștință despre nefolosirea absolută a tuturor lucrurilor noastre pe care le-am făcut „nerămânând în Cristos”. Într-adevăr; noi nu putem primi nici o putere de răbdare, și nici nu putem face vreun lucru spiritual, înainte de a începe puterea lui Dumnezeu să lucreze în o viață predată și consacrată pe deplin și condusă de Spiritul Sânt. Scriptura ne amintește că „îndestularea noastră vine de la El”; de aceea a depinde de propria înțelepciune, de propria capacitate, de propria pricepere, de propria putere, de convingere, toate acestea înseamnă o nerecunoaștere a adevărului fundamental, iar un caz rușinos ne va trezi cândva la recunoașterea acestui fapt.

În epistola sa către Timotei, Pavel amintește că „într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru cinste, iar altele pentru dispreț. Deci, dacă cineva se curățește de acestea (adică a se despărți de cei nedreți), va fi un vas spre cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună”. (2Timotei 2:20-21) Aceasta e numai o repetare a ceea ce s-a spus mai sus; aceasta vrea să ne învețe că dorințele neomorâte, mânjitura trupeză sau spirituală este o piedică pentru înțelegerea spirituală, cât și a felului de serviciu care aduce rod spre viață veșnică. În vechiul Israel a existat o lege, conform căreia „o jertfă trebuia să se aducă în casa Domnului într-un vas curat”. Dacă vasul a fost necurat, atunci trebuia să fie respinsă, ca un lucru neplăcut, și jertfa nu era primită de Domnul. Această lege nu a fost revocată de cartea legii lui Cristos. Cu mult înainte de a exprima aceasta apostolul, cei patru tineri prizonieri în Babilon care s-au hotărât a rămânea nepătați, au trăit conform acestui principiu. Iar această istorie s-a scris pentru îndemnarea noastră, la care au ajuns sfârșiturile veacurilor: Vom respecta noi aceasta?

Înțelepții vor înțelege și vor lumina ca lumina

Cugetul amintit mai sus, că ocaziile date de Dumnezeu pentru dezvoltarea caracterului înseamnă pregătirea pentru încercările viitoare, își află o puternică dovadă în viața lui Daniel și a tovarășilor săi. După cum am văzut, ei au fost așezați într-o poziție unde încercarea a fost foarte mare; ei au fost puși într-o situație în care să se potrivească cu marea mulțime și să se coboare la nivelul de viață al acestora. Dar ei n-au voit să facă acest lucru. Fără îndoială din această cauză ei au fost socotiți de semenii lor ca nebuni și extremiști. Și fiindcă natura omenească în asemenea lucruri puțin se schimbă putem crede că ei au fost dojeniți chiar și de unii dintre frații lor, de unii care au luat o poziție mai neclară și erau aplecați spre un compromis (învoială) însă respingerea bucatelor regelui și păstrarea curățeniei sale, au pregătit pe Daniel pentru ziua când „visul regelui” a introdus o schimbare în viața sa și a tovarășilor săi. Și aceasta a fost o criză din care numai acela a putut să scape, care a stat în comunitate neîntreruptă cu Dumnezeu. Firește, în cadrul acestei comunități, această întâmplare a devenit pentru ei o bogată asigurare a iubirii și pazei dumnezeiești și prin claritatea înțelegerii sale și el însuși a devenit un eliberator pentru alții.

„Taina Domnului este pentru cei ce se tem de El”. Cât de admirabil se arată aceasta în cazul pe care tocmai îl tratăm! Regele a fost tulburat din cauza unui vis ciudat, care deși l-a uitat, totuși a putut să-i tulbure pacea sufletească. După cum a fost obișnuit în astfel de cazuri, regele a chemat pe toți înțelepții și i-a însărcinat să-i spună visul și să-i explice însemnătatea sa. Se înțelege, ei n-au putut face acest lucru, și de aceea regele i-a judecat la moarte. În clipa aceasta s-a descoperit unul despre care nimănui nu i-a venit în minte, că el ar putea face acest lucru. Daniel a fost adus înaintea regelui, și el imediat a onorat pe Dumnezeu prin aceea că a recunoscut și a mărturisit, că toată înțelepciunea ce o are vine de la Dumnezeul lui Israel cu care el stă în comuniune, și pe care Dumnezeu o dă tuturor care stau în legătură cu El. El a cerut puțin timp și „apoi s-a dus în casa sa și a înștiințat despre acest lucru pe tovarășii săi, ca să ceară îndurare de la Dumnezeul cerului pentru taina aceasta, ca să nu fie pierdut Daniel și tovarășii săi împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului”. Daniel, cel iubit, a știut către cine trebuie să se îndrepte pentru dezlegarea însărcinării sale. El s-a îndreptat către singurul izvor al luminii și al mângâierii. El a învățat a nu se încrede în om „a cărui suflare este în nările sale” (Isaia 2:23), ci a mers acolo unde se poate înțelege voința lui Dumnezeu — în singurătatea rugăciunii.

Este un Dumnezeu în cer care cunoaște toate afacerile noastre și care își îndeplinește intențiile Sale mari, neîmpiedicat de nici o încurcătură ce ar sta în calea noastră. Desigur, El ar putea să ne elibereze de toate răspunderile ce le avem față de înaintarea cauzei Sale în această lume; și ar fi putut să întocmească planul Său în așa fel, încât răirea rândurilor poporului Său deosebit, prin otrava omorătoare a eroarei, ar fi înfățișat-o numai ca o lovitură a sorții. Dar planul lui Dumnezeu cuprinde în sine unele răspunderi, foarte importante pentru noi,

pe care trebuie să le recunoaștem. Într-o anumită măsură noi toți suntem „păzitorii fraților noștri”. În Daniel, cât și în Pavel, avem cele mai excelente pilde cât de îngrijorate trebuie să fie inimile noastre pentru cei ce călătoresc pe aceeași cale îngustă cu noi.

Să nu trecem deci cu vederea, cum adeseori se întâmplă, o trăsătură atât de importantă în îngrijirea lui Dumnezeu pentru poporul Său. Cât de ușor se întâmplă, că lecția care ne poate învăța această parte a istoriei lui Daniel, tocmai atunci nu o băgăm în seamă când Biserica este pusă în fața celor mai grele datorii. Totuși noi ne putem încredința, că atunci când este lipsă de o clară înțelegere, Dumnezeu totdeauna are un martor credincios pe acest pământ. Totdeauna se va găsi undeva un Daniel, un Anania, un Mișael și un Azaria, a căror nume se va face cunoscut prin virtuțile vieții lor. Față de aceia, care au destulă credință, destulă predare, destulă tăgăduire de sine, destulă sfințenie, pentru a refuza orice compromis (legătură) cu lumea. Dumnezeu totdeauna își va îndeplini făgăduințele legământului Său. Aceștia vor păstra lumina vieții lor prin toate labirinturile. De sigur, Dumnezeu va face dreptă calea acelor care umblă cu El în sfințenia prezenței Sale; Da El îi va conduce cu ochiul Său. Ce influență vindecătoare și binefăcătoare vor avea astfel de caractere asupra Bisericii Sale!

Mult poate rugăciunea dreptului

Când odată vom recunoaște totul și întreaga istorie a Bisericii va fi înfățișată înaintea noastră, fără îndoială vom recunoaște, că atunci când vrășmașul a întins un laț viclean sau a pus în activitate un vuiet a unui puhoi de atacuri, mântuirea nu a venit de la puterea de sugestie a unui îndemn puternic, prin care cel rău ar fi fost învins și dezamăgit, ci totdeauna prin strigătele tari și lacrimile unui oarecare Daniel necunoscut nouă, care au fost auzite dintr-o cameră de rugăciune. Da, atunci poate vom recunoaște, că unele din progresele noastre în serviciul roditor nu sunt altceva decât răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea stăruitoare pentru Sion. Atunci în tot cazul vom mai vedea, că unele din proiectele și planurile noastre atât de frumoase, prin care noi am crezut că am făcut atât de mult, n-au fost stricate cu totul printr-un dușman răutăcios al Bisericii, ci prin aceasta, cu atât mai mult, unele suflete apăsate și-au găsit refugiul în rugăciune. Deoarece nu se poate contesta, că atunci când dușmanul este foarte activ, tocmai aceia, care au trăit mai aproape de Domnul, vor simți cei dintâi activitatea Sa. Dacă Domnul voiește ca poporul Său să fie judecat, și „Ziua” care „va face cunoscut, cum este lucrul fiecăruia”, va fi venit — și aceasta este chiar acuma — cine va fi atunci cel mai capabil a înțelege situația încâlcită? O, ei vor fi aceia, care au prețuit și au respectat mai mult decât toate rugăciunea, sfințirea și credincioșia față de adevăr. Când despre un lucru sau o mișcare Spiritul Sfânt trebuie să scrie cuvântul: „I-cabod”, ceea ce înseamnă „mărirea s-a depărtat”, atunci numai caracterele pline de rugăciune, separate de lume și nepătate, asemenea lui Daniel, vor putea explica cauza și rezultatul în mod clar. Și tocmai în astfel de situații trebuie să fie aceste caractere active pentru Dumnezeu și poporul Său, după cum e dorința lui Dumnezeu. Oamenii care au înțelegere spirituală desigur trebuie să fie oameni de rugăciune, și oamenii de rugăciune sunt oameni umiliți, care sunt conștienți de propria lor nevrednicie și slăbiciune. Firește, alții nu totdeauna îi vor judeca în felul acesta, dar Dumnezeu, care bine știe cât de neîncetat își mărturisesc imperfecțiunile lor la picioarele Sale, trebuie să-i recunoască ca atare. Un astfel de caracter a fost Daniel. Viața sa izolată i-a înlesnit o mare claritate a înțelegerii, și descoperirile ce i s-au dat l-au condus la rugăciune, iar rugăciunea l-a făcut umilit; și el nu s-a rugat numai pentru sine, ci și pentru frații săi. Cât de frumos se arată acest lucru în rugăciunea sa pe care o aflăm în capitolul 9! La sfârșitul acestei rugăciuni citim cuvintele: „Pe când încă vorbeam și mă rugam, și mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și îmi aduceam cererile înaintea Domnului, Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu . . . ” Acesta a fost de sigur un mare patriot, întocmai după cum a fost necesar în timpul acela.

Dar în câtă măsură s-au împărtășit frații lui Daniel din timpul acela de pocăința și căința sa amară? Să nu cugetăm oare că mulți dintre ei s-au pus pe partea sa și s-au unit în rugăciune cu el pentru Israel? Desigur că da. „Singur, cât de puțin vor fi înțelese și prețuite judecățile și faptele credinții, când toate merg în jos în poporul lui Dumnezeu! Aceasta se poate constata în fiecare parte a istoriei lui Israel și zicând așa și în fiecare parte din istoria Bisericii. Calea netedă și copilărească a credinții este ascunsă de ochii omenești; și când servii lui Dumnezeu cad într-o stare carnală și dejosită, atunci nu pot să înțeleagă taina puterii în acela care într-adevăr umblă prin credință. În anumite privințe el va fi rău înțeles, și faptele sale vor fi atribuite unor motive neadevărate; el va fi învinuit că voiește să se facă important, că el lucrează numai de capul său. Când cineva vrea să oprească un pericol, el trebuie să fie gata pentru orice eventualitate sau întâmplare. Din cauză că majorității îi lipsește credința, un astfel de om ajunge în singurătate, și când se vede provocat să lucreze pentru Dumnezeu, atunci desigur va fi rău înțeles...” Dar, cu toate acestea în timpurile periculoase, cea mai clară privire cea mai adâncă pricepere, cea mai liniștită judecată și cea mai clară cunoștință în hotărârea unui

diagnostic (boală) conform spiritului se poate afla la aceia care și-au plecat genunchii în rugăciune, și și-au mărturisit păcatele foarte des în mod sincer, și a căror cea mai mare și mai sinceră dorință a fost după curățirea și despărțirea vieții de tot ce este lumesc.

Dumnezeul, nostru, căruia îi servim

Continuând studiul nostru despre aceste caractere excelente ale trecutului, suntem adânc impresionați de bogăția instrucțiunilor, care urmează una după alta. După cum refuzul lui Daniel și a tovarășilor săi de a mânca și a se întina cu „bucatele regelui”, a pregătit pe acești oameni pentru a sta neclintiți în încercarea provocată prin „visul regelui”, tot așa aceste două întâmplări i-au întărit mai departe pentru încercările ce-i așteptau prin ridicarea „chipului regelui”. (Daniel 3:1) Cele ce urmează tratează despre felul lor de evlavie sau cucernicie și despre serviciul lor dumnezeiesc. La această ocazie se vor da pe față idealurile, cauzele și principiile de care au fost influențați. Ei vor da o mărturie pentru Dumnezeu pe o întindere cu mult mai mare decât s-ar fi dat pe oricare altă cale — ei vor fi un fel de martori, a căror mărturie trebuie să fie în toate timpurile cea mai cu efect, aceasta este: o viață, care mărturisește „în dovedirea spiritului și a puterii”. Aici iar le-a fost oferită o minunată ocazie de a se potrivi cu lumea. Pentru ei ar fi fost un lucru mic să caute un drum de scăpare pentru a nu se închina înaintea chipului. S-ar fi putut găsi tot felul de scuze, rezerve și restricții spirituale, (adică în timp ce unul își dă aparența că dovedește un caracter, în spirit și înaintea lui Dumnezeu îi tăgăduiește, după cum se explică) și alte pretexte pentru a încunjura protestul public. Astfel vedem deci ce mare avantaj, ce bază de convingeri și fapte hotărâtoare se oferă aici pentru a hotărî întrebările despre drept și nedrept așa după cum s-ar răspunde în fața lui Dumnezeu. Tot astfel a făcut și David, după cum el spune: „Totdeauna am pus pe Iehova înaintea mea; fiindcă El stă de-a dreapta mea nu mă voi clătina”. Un scriitor cunoscut scrie despre purtarea hotărâtă a acestor tineri credincioși și despre diferitele învățături ce ni le oferă această povestire după cum urmează:

„De-alungul veacurilor luminează istoria scrisă cu litere de aur, că există un Dumnezeu atotputernic, viu și independent, care nu poate fi împiedicat de legile și guvernarea naturii, al cărui cuvânt este scris în cartea Sa, a cărui ochi odihnesc asupra servilor Săi plini de încredere, și care niciodată nu va părăsi pe cei ce și-au pus încrederea în El!

„Din cel mai adânc spirit al acestei istorii vine vestea, că nici un om adevărat a lui Dumnezeu nu poate fi supus acolo, unde regi sau demnitari sau porunci ale bisericii sau ale statului stau în contradicție cu legile lui Iehova sau cere supunere contrar cu cuvântul Său. Și un astfel de om nu va suferi nici o pagubă pentru credințioșia sa, orice pedepse i s-ar da ... Și întreaga formă a povestirii ne aduce în minte adevărul, că singurul lucru ce într-adevăr ajută sunt principiile neînduplecabile. Aceasta nu se întâmplă numai din supunerea directă. În cele din urmă Dumnezeu va aranja toate bine pentru cei ce rămân statornici în adevăr și datoriile lor. La sfârșitul căii lor vor fi adevărați eroi și nu vor pierde răsplata”.

Scriitorul acesta a accentuat unele cugete mai importante. Cât de adevărat este aceasta, că nici un om adevărat a lui Dumnezeu nu-și poate încredința paza conștiinței sale la un altul. Dacă aceasta se întâmplă, atunci rezultatul va fi o abatere de la principiile serviciului curat a lui Dumnezeu; deoarece pentru răspunderea personală față de Dumnezeu nu se găsește locuitor. Și o astfel de abatere este o trădare a Spiritului Sfânt a Bibliei, a acelor pe care-i facem să cadă, și a intereselor noastre eterne. Cu cât mai bună este pilda lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego! Cu cât e mai bine a fi feriți de frica omenească și nestatornicie, și că principiile dreptății sunt gravate în caracterul nostru, în așa fel, încât o supunere de o clipă să scoată la iveală astfel de rezultate. „Îndrăznește a fi un Daniel”!

Încă ceva, la care scriitorul nostru ne atrage atenția, este constatarea, că „singurul lucru ce ajută, sunt principiile neînduplecabile”. Dacă noi uităm aceasta, atunci probabil vom fi îndreptați în altă direcție prin influențele din jurul nostru. Întocmai după cum compasul unui vapor poate fi îndreptat prin masa de fier a vaporului, tocmai așa se întâmplă și creștinului: Serviciul și cucernicia sa primesc ușor o direcție falsă și în încercările de iubire și supunere din partea Domnului dau greș. „Dacă mă iubiți păziți poruncile Mele”. „Oile Mele ascultă glasul Meu ... dar unui străin nu-i vor urma”. Pentru ca cucernicia și serviciul nostru divin să rămână în direcția adevărată, trebuie să ne uităm la Domnul nostru și numai de El să ne temem. Și totdeauna trebuie să ținem în minte, că „ascultarea este mai bună decât sacrificiul, și luarea aminte decât grăsimea berbecilor”.

Spiritul adevăratei cucernicii

Se va observa că în cele zise mai sus, nu am încercat a arăta cuvenitele trăsături tipice ale chipului, la care eroii noștri au refuzat să se închine. Intenția noastră acum este mai mult aceea, a arăta câteva fapte ale experienței creștine și a câștiga unele învățături care crespund nevoilor prezente. Revenind la textul nostru, prin care Petru vorbește despre unii care au să fie păstrați prin puterea lui Dumnezeu, voim a arăta, că în această povestire se află unele idei care ne adâncesc puterea de înțelegere pentru ceea ce Dumnezeu poate aștepta de la noi în mod convenit. Nici un punct al adevărului nu poate să ne dea un alt ton atât de accentuat ca aceste instrucțiuni, ce ni le dau aceste „lucruri scrise mai dinainte”. Pregătirea la supunerea față de Dumnezeu a fost cea mai însemnată trăsătură de caracter a acestor prizonieri iudei. Și fiindcă supunerea imediată este singura dovadă a consacrării plină de iubire, nu ne va arăta oare aceasta, că noi trebuie să ne examinăm și să ne măsurăm cu modelul oferit noauă de cuvântul acesta? De sigur că da! Deoarece nu se poate nega că Biblia, atât prin porunci cât și prin istoria caracterelor excelente, ne învață, că nimic nu este mai periculos decât a întârzia cu supunerea, atunci când lumina datoriei și a credincioșiei strălucește pe cărarea noastră. A nu lucra, a nu făptui, atunci când suntem împărtășiți de lumină, înseamnă a merge în pericol, înseamnă a-ți atrage pedepse serioase și poate neașteptate. După cum a spus cineva: „Niciodată nu merge înaintea credinței tale, și niciodată nu rămânea înapoia conștiinței tale”. Asta înseamnă a te juca cu soarta ta.

Nici unul, care a citit întreaga Scriptură cu atenție, nu poate să fi trecut cu vederea repetarea continuă a unui fapt băttător la ochi, că în felul de procedură a lui Dumnezeu cu poporul Său, atât din Vârsta Iudaică cât și din Vârsta Evanghelică, în primul rând se vede recunoașterea sau aprobarea unei mari mulțimi, o „îngrămădire a tot felul de elemente și apoi o tratare specială cu fiecare individ, cu fiecare om în parte. Dacă privim diferite chipuri ale istoriei evreilor, atunci vom putea observa trei trepte de încercare: În decurs de sute de ani, Dumnezeu a tratat cu întreaga națiune. Cu apariția lui Isus tratamentul lui Dumnezeu s-a întins încă mai departe asupra tuturor, dar într-un anumit înțeles acest tratament s-a restrâns totuși numai asupra „Oilor pierdute ale casei lui Israel”. Și chiar Isus a arătat această restrângere, când de repetate ori a zis, că El „nu a venit să cheme pe cei dreπți (pe cei ce se cred că sunt dreπți dela sine, pe evreii care în timpul acela nu erau gata de a se întoarce) la pocăință, ci pe cei păcătoși”. Dar după aceea a încetat orice fel de aprobare națională, și în cei trei ani și jumătate chemarea s-a restrâns într-o anumită măsură numai la indivizi. Apoi stă înaintea porunca: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura”. Și mai departe: „Lăsați să crească amândouă (grâul și neghina) împreună până la timpul secerișului”. Și apoi la sfârșitul Vârstei „Împărăția cerului se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelilele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau înțelepte, și cinci nechibzuite”. Aici vedem cum favoarea Sa deodată se întinde asupra întregului pământ; apoi se introduce ceva, ce desparte pe fecioare de toți ceilalți; și în sfârșit alegerea se mărginește numai asupra fecioarelor. Noi nu putem face ceva mai bun pentru acest subiect decât a introduce un paragraf din vol III a Studiilor în Scripturi:

„În timp ce parabola cu cele zece fecioare reprezintă pe toate fecioarele sau pe clasa consacrată ca despărțită de Babilon, aceasta ne mai arată clar și în această clasă o încercare și despărțire a fecioarelor înțelepte, care sunt pline de credință, pline de iubire înfocată și pline de spiritul unei supuneri imediate, de fecioarele neînțelepte, cărora le-a răcit iubirea cea dintâi și a căror credință și supunere imediată a șchiopătat”.

Pentru unii dintre sfinți, aceste zile vor fi încercări înfocate. În timp ce Domnul este ocupat cu judecata care trebuie să înceapă dela casa lui Dumnezeu, noi facem bine dacă ne examinăm pentru a ne asigura dacă avem credința și iubirea, care nu cunoaște alt refugiu decât chemarea în baza principiilor adevărului, și supunerea serviciului nostru imediat acestor principii până la sfârșit prin toate probele. Fără îndoială că în zilele viitoare fiecare dintre noi va trebui să treacă prin timpuri critice, și probabil unele din aceste timpuri vor deveni pentru noi momentul cel mai critic. La o anumită zi timpul încercării va fi înaintat atât de departe încât hotărârea asupra stării noastre va putea fi luată definitiv. Apucând un drum greșit, la o anumită zi vom înceta a ne mai despărți de murdărie, sau prin neglijarea unei supuneri momentane, vom fi puși la o parte, vom fi despărțiți de numărul celor aleși ai Săi — dacă nu ne supraveghem inimile cu mare băgare de seamă. Cum ne vom asigura noi în cazul acesta aprobarea divină, când lucrurile au mers atât de departe? La această întrebare Scriptura răspunde următoarele: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine va sta în locul Lui cel sfânt? Cel care are mâinile nevinovate și inima curată, cel care nu-și dedă sufletul la deșertăciune și nu jură ca să înșele.” (Psalm 24: 3,4) El va fi păzit „prin puterea lui Dumnezeu spre mântuire, prin credință, gata ca să fie descoperită în timpul de la urmă”. Aceasta se va întâmpla foarte curând, după cum noi credem.

Pregătiți pentru focul din cuptorul regelui

Să mergem un pas mai departe cu acești eroi ai lui Israel. Ei au să fie încă aruncați în cuptorul de foc încălzit de șapte ori mai mult ca de obicei și să experimenteze o dovadă clară a aprobării lui Dumnezeu. Întrebarea, dacă aceasta este o icoană a ceea ce Biserica trebuie să aștepte încă înainte de deplina ei schimbare, aceasta nu ne preocupă în acest articol. De data aceasta noi ne ocupăm numai cu diferitele încercări, care se întâmplă cu adevărații sfinți în atingerea lor cu influențele lumești, și când vorbim de „cuptorul de foc al regelui” și urmările sale cu Șadrac, Meșac și Abed-Nego, voim să ținem înaintea ochilor numai rezultatele binecuvântate, care după voia lui Dumnezeu dorim să fie împărtășite și nouă, atât prin încercările înfocate din prezent cât și din viitor. Pentru noi este cu mult mai ușor a ne cugeta la cuptorul de foc al încercărilor decât a ne bucura de ceea ce produce încercarea de foc. Când marele Topitor permite încercări înfocate, intenția sa este dublă: El vrea să curățească și să nimicească rugina, apoi vrea ca să facă metalul curat și strălucitor. Dar oricare ar fi caracterul încercărilor deosebite din această zi, Dumnezeu are numai un singur scop, și acesta este, după cum zice Scriptura, „ca cei găsiți buni să iasă la lumină”. Și oare la ce strămtorare nu ne-am supune când e vorba de a primi o astfel de dovadă a învingerii cum au primit acești oameni; cât de încurajatoare este această întâmplare: „Și Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit din mijlocul focului. Și mai-marii peste ținuturi, îngrijitorii, guvernatorii și sfătuitoarii împăratului s-au strâns și au văzut că focul nu avusese nici o putere asupra trupului acestor oameni, că nici perii capului lor nu se pârliseră, că hainele le rămăseseră neschimbate și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei.” Înainte de a ajunge în proba de foc, ei au umblat izolați (despărțiți) cu Dumnezeu, și Dumnezeu a fost cu ei în aceste flăcări, „ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă înaintea Lui”. — 2 Cronici 16:9.

Orice formă ar putea lua încercările noastre personale — și nimeni nu știe atât de bine ca Dumnezeu, în ce măsură sunt încărcate inimile de întristare — să ne luăm mângâierea cuvenită din această povestire. Nouă ni se va întâmpla ca și la prizonierii evrei. „Dumnezeu a fost acolo” — El a fost acolo cu puterea Sa, pentru a-și arăta disprețul față de toată dușmănia omenească — El a fost acolo cu mila Sa neîntrecută, pentru a elibera pe prizonieri și pentru a aduce inima consacraților Săi în acea comunitate adâncă cu El însuși, după care ei au însetat atât de mult.

„Și, iubite cititor, nu este oare vrednică bucuria înmulțită a comunității lui Cristos și aplecarea inimii Sale iubitoare, ca noi să trecem prin cuptorul de foc? Și nu este oare cuptorul de foc, acolo unde este El, mai bun decât un palat în care El nu este? Carnea zice: nu! Credința zice: da! ... Aici a existat o mărturie nobilă, o mărturie cum niciodată nu s-ar fi putut da, dacă Domnul ar fi păzit pe servitorii Săi de cuptorul de foc prin o simplă veste a puterii Sale. Nebucadnețar a avut o dovadă atât de zdrobitoare, încât cuptorul său de foc nu mai este de temut din partea „servilor celui Atopoternic”, ca și când aceștia s-ar fi închinat chipului. Cu un cuvânt: dușmanul a fost bătut; Dumnezeu a fost mărit, și servii Săi credincioși au ieșit din cuptorul de foc nevătămați. Ce fel de fructe scumpe a acestor credincioși”. O, cât de minunat lucru este astăzi a putea rămâne neatacat și nevătămat!

Și oare am putea și noi spera la o învingere atât de deplină, ca Dumnezeu să ne facă cunoscuți ca aprobații Săi? De sigur: „Iar Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu Mântuitorul nostru ... să fie slavă, măreție, putere și stăpânire ... și în veci”. „Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat, până în ziua aceea”. (Iuda 24-25; 2 Timotei 1:12) Dacă noi căutăm comunitatea strânsă cu Dumnezeu și înconjurăm mântuirile pe care El le urăște, și jertfa noastră vie ca un serviciu bine primit, o ridicăm la înălțime, atunci vom fi păziți de cădere și nu peste mult vom fi despărțiți de orice îngrăditură sau restrângere, de care nu putem fi scăpați în această lume. Între timp „Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuse de mult și la descoperirea slavei Lui.” — 1 Petru 4:12-13.

„Der Herold”. Februarie 1933.